

MUG

ZINE

18

**Je treft ze niet vaak in de bossen aan,
maar hier in ondoordringbaar struikgewas
staan vredespopulieren. En dan besluit
zo'n onbuigzaam stammetje in het
midden om door te groeien. Het loof aan
de zijanten hangt er lamgeslagen bij,
de bladstelen angstig samengedrukt.
Kurkwratten zijn niet te verbergen. Bij het
geringste zuchtje van de zingende wind
besluiten de bladeren al te klapperen.
De ratelpopulier heeft geen missie,
geen brand- of zaagwaarde. Vandaag
wordt hij geveld om ruimte te maken voor
een ander hart.**

Hartdraden

Wolven beschermen hun halzen
tegen de tanden van anderen,
maar ik wil dat je de mijne
met jouw blote tanden
aan stukken rijt.

Tot dusver heb ik mijn weke boezem
verdedigd met benige botten, koude fronten
en onverschilligheden, maar voor jou ligt zij
enkel omringd door zacht kloppend vlees.

Ik wil dat je blijft maar als je gaat
beloof dat je mij met huid en haar verslindt.

Ik wil een bloedbad!

Een slag om mijn hart,
dat je van elk gevonden draad
een klein tapijtje spint.

Mijn halvemaanvormige hartkleppen
als trofee op jouw schouw.

Gebruik mijn aorta als riet
En drink mij tot op de

laatste

druppel

droog.

Ik wil dat na deze liefde niets meer rest,
ik wil dat je mij met je blote tanden
aan stukken rijt.

- AMBER RAHANTOKNAM

Dit,

maar leg er je vinger eens op, ontglipt het
aan zicht en moment, verbergt het zich

achter een ander dit en was het dit wel. Of
het hecht zich hardnekkig, wil niet uit je

denken. Dit: zeg het na en het verandert
zomaar van klank. Het is kijken tegen de zon in

en nog lang erna niets zien dan die rode
blinde verdoving van licht in je ogen. Of

dit: verwaaiende afdruk van vogelpootjes
richting de branding.

- HESTER KNIBBE

Andries Hoogenraad

Leuk

leuk voor in de auto
deze zwerver met baard

compleet met ophanglusje
1,98

- HANS WAP

Misschien te openhartig liefdesgedicht

'Ik geloof dat geen van ons tweeën wil loslaten,'
zei je in het beslapen bed terwijl je op me zat, naakt.

Dat laatste moet ik vermelden, zodat ik me tenminste
in dit gedicht kan verlustigen aan dat glorieuze uitzicht.

Een van die herinneringen. Net zoals dat ik
te schijterig was om voor jou te kiezen. Er zijn

eigenlijk geen momenten dat ik niet aan je denk.
Bijv. na de daad. Dan schrijf ik met mijn vinger

jouw naam op de rug van mijn vrouw.

- DANIËL DEE

MUZIEK

Sta ik in de wacht naast het podium waar
met prijzen overladen professoren, uit verre
continenten ingevlogen, lange vrije verzen

lezen, waar rappers even onverstaanbaar
maar met meer energie hun moment opeisen,
bekruipt mij de gedachte: is dit nu poëzie?

Presentator kondigt aan en met stoere tred
betreed ik de planken vloer, maar nog voor ik
de kathedr vind, heeft een spot van duizend

watt mijn zicht verblind. Ik struikel, stamel
een regel, een half gedicht, als een stem uit
het publiek luidkeels roept: 'Muziek!'

- PETER SWANBORN

Het vertrek van een minnaar

De kringen van zijn glas cognac
op de white wash bijzettafel hadden
dezelfde maat als die van zijn donkerblauwe wallen.

Hij droeg een kamerjas van paars velours
met op de rug een gouden draak die hij
vroeger - zogenaamd per ongeluk - met een
nonchalant gebaar plots liet openvallen.

Maar nu: de jas bleef dichtgesnoerd en
een joviale toon was ver te zoeken.
Stof had zich opgehoopt in de hoeken van zijn strak

vormgegeven appartement, zijn aftershave was hij vergeten
en in de spiegel naast de bank was alleen zijn eigen
slappe lijf te zien, niks geen 69, lotus, missionaris.

Misschien heeft het aan de drank gelegen, of aan het roken.
Misschien had hij last van stress of was hij depressief. Of
het was iets neurologisch, wie zal het zeggen. Er was hem
voldoende medicatie voorgeschreven.

Feit is dat geen vrouw hem nog bezocht. Geen vrouw,
geen meid, geen meisje. Niet overdreven.
Zijn huis heeft precies een dag te koop gestaan.

- MYRTE LEFFRING

Noodgedwongen monoloog

Je bent er niet meer.
Nee, je bent er niet meer.

Je was er wel.
Jazeker, je was er ooit wel.

Maar nu niet meer.
Helaas, niet meer.

Nou, kom er dan maar bij.
Er is plek genoeg

bij die bonte stoet van mensen
die door hun afwezigheid

altijd aanwezig zijn. Het is
sowieso niet dat je een keus hebt.

Ik trouwens ook niet. Ik draag je
voorgoed met me mee,

al voelt het soms als slepen.
Dat is de consequentie van liefde.

Als het zou helpen zou ik
het ergste denkbaar doen.

Weet ik veel? Met een kater
een boekenkast van IKEA in elkaar zetten.

Ik roep maar wat, het helpt toch niet.
Terugkomen zal je niet.

Het enige dat ik kan doen
is fantaseren hoe het had kunnen zijn.

Ik heb de wijn reeds ingeschonken
en mijn beangstigende gedachten

betreffen alleen nog de geliefden
die daadwerkelijk aanwezig zijn.

- DANIËL DEE

PRIKGEDICHT

Een dichter / schrijver kent geen gevoel
geen plicht, geen schuld, geen eer. Koel en
berekendend prikt en zuigt hij andermans geest

leeg, presenteert de gestolen tranenvloed
als eigen aan wie goedgelovig leest. Precies
zoals een mug met *mijn* bloed haar larven voedt.

- PETER SWANBORN

Statistiek

met een been in de koelkast
en het andere in de kachel

heb je het volgens de statistiek
uitstekend naar je zin

- HANS WAP

Intermezzo

even een vers voor iedereen
die mij geld wil geven
of goederen
of een glas wijn
wit, rood of rosé

even een vers voor iedereen
die mij goed gezind is

ik zit in het café
op de hoek
aan de achterste tafel
en wacht op je bestelling

- HANS WAP

Andries Hoogenraad

Dat

Vanaf een terras op het strand, rug naar de zon
en voor ons op tafel dit en dat, kijken we uit op

rijen roest om oud ijzer in duinzand. Maar
het lijkt ergens op: vreemde verdwaalde

ankers tussen helmgras. Je kunt ernaar
wijzen een foto maken om later te zeggen: dat

zagen we toen indrukwekkend en zo gaat dat
hetzelfde met mensen: ze hechten, slaan los

van het vaste, dat wil zeggen
ze lossen er langzaam in op.

- HESTER KNIBBE

Het vertrek van een grootvader

Als een komeet schoot
de prop door zijn hoofd
en verlichtte zijn bestaan.

Ooit, een jonge god, liep hij de marathon. Alle jongedames
joelden toen hij binnenkwam. Nu staakten
zijn witte benen: ijsstokjes in een instap herenschoen.

Aan de muur: een Friese staartklok
met zijn gewicht in goud, een zeegezicht
met wolken woest als golven, een kalender
die was blijven steken in het afgelopen jaar.

Hij had gevochten voor zijn land, voor
zijn geld, voor zijn gezin en zijn grootste wens
was om een ruimtevaart te maken. Een wazige
blik, een wuivend handgebaar, ik zag hem botsen als twee
zwarte gaten, een rimpeling in ruimtetijd.
Een kosmonaut verliet de aarde.

- MYRTE LEFFRING

Het immer te late berouw

iedereen was er
ze stonden allemaal in een kring om mij heen
mijn geschonden getroebleerde afgeleefde gelaat
werd liefdevol aangeraakt geaaid door fluweelzachte vingers

iemand zei we hebben je lief zoals een jonge moeder haar baby draagt
iemand zei zoals het licht speelt met het haar van je geliefde
iemand zei zoals de volle wijn rijkelijk op je tong rolt
in je mond die gemaakt is om door ons te worden gekust
iemand zei zoals het verlangen dat je de weg wijst
via de neusvleugels zweef toch cartoonesk betoverd terug naar ons
iemand anders zei we hebben je lief als een hemelse melodie
en weer iemand anders zei we hebben je lief we hebben je lief
we hebben je lief zoals je bent

niemand wees op mijn wandaden
alsof ze er geen herinneringen aan hadden
alsof die nooit hadden bestaan

in een hoekje lagen ze weg te kwijnen

toen ik nog eens goed keek
zag ik dat het niet mijn wandaden waren
die daar lagen te verschrompelen
maar iedereen die ik ooit lief heb gehad

en weer of nog steeds – dat maakt geen verschil –
stond ik in het duister
alleen.

- DANIEL DEE

“Maar je bent zo rustig“

In mij leeft een druk (vervelend) hondje
dat niet anders dan maar rondjes
achter de staart, het kind,
de bal, de vlinder, een vergeten
vijand, en ach, weet hij
zelf nog wel wat hij deed?

Hij wast zich aan één oor
Kluift het bot half af
Hooft altijd ergens nog geblaf
(ook al houdt hij zijn bek)

Graaft een kuil te diep
om zelf nog uit te klimmen
Vergat het half gekloven
bot voor begraving.

Het is hem en enkel
de kakofonie van
staart, kind,
bal, vlinder,
welke vijand?
wat?
blaf.

(hij blaft niet)

- AMBER RAHANTOKNAM

Andries Hoogenraad

is dit zo'n badjas
waarmee je kunt verdwijnen
in de muur als je
er tegenaan gaat staan?

Instagram icon @Luule

Colofon

Bijdragen: Daniël Dee, Amber Rahantoknam,
Andries Hoogenraad, Myrte Leffring, Hester Knibbe,
Peter Swanborn en Hans Wap.

MUGzine is een schrijft vol poëtische vloggertjes. Voor mensen die wakker liggen van onzichtbare olifanten die door de kamer stampen. Voor wie poëzie wil horen in het zoemen van een mug. MUGzine verschijnt ook op www.mugzines.nl.

© MUGzine is een uitgave van Poetry Affairs en MUGbooks

Grafisch ontwerp: BRRT (bart@brrt.nl)

18 | 2023